

Gucin

TC-OR-5523-12

(7)

Elżbieta Nowicka.

G U C I N.

ZIEMIA
1914 (v) 226.

Przy torze kolejki Grójeckiej, o 20 minut drogi od Warszawy, jest przystanek Służewiec. Stąd pieszo polami, a dalej przez zaciszną gęstwinę ciemnej olszynki wychodzimy na szeroką drogę, wiodącą od wsi Służewca.

W bok od służewskiego kościoła drożyna o nieznacznej pochyłości prowadzi do topolowej alei. Doznajesz wrażenia, jakoby ta aleja była przedsiönkiem, a topole, choć zbiedzone i od pioruna okaleczone, kolumnami tego przedsiönka, wiodącego do starego pałacu, czy dworu, czy jakiejś świątyni... Wytężasz wzrok... Aleja kończy się u starego nadgniętego mostka — budowlu nie widać... Dopiero po chwili postrze-

gasz na prawo od owego mostka zaciszny gaj brzoź i jesionów nad jasną taflą stawu. Na pościeli gęstych traw bieleje odłam jakiegoś pomnika, w głębi — drugi, porzucony tu, jak spróchniała kłoda, jeszcze dalej — jakiś sarkofag... Ten gaj „rzadka zarosły“, z nikłymi śladami pamiątek to — Gucin¹⁾.

Historia Gucina dawnego i dzisiejszego wypisana jest na jego pomnikach. Na piaskowcowej płycie, zerwanej czy odpadłej z podstawy (której ani śladu), czytamy niestarty jeszcze przez czas napis:

Pamiętce rzadkich Braci i Obywateli Ignacego Marszałka W. W. X. L. i Stanisława Prezesa Senatu K. P. Potockich, w których czynnem i trudnem życiu los dowiódł, że wielkie światło i cnota nie zdołała ich dźwignąć ska-

zanych na upadek narodów, I. Mostowski Minister S. W. K. P. wraz z żoną M. z Potockich Mostowską i sześciorgiem dzieci Modrzewi 10 w iednym okręgu zasadzili i poświęcili dnia 12 lutego 1822 r.

1) Gucin należy do hr. Branickich.

199